

чина на своето невѣжество, то не ще и дума, че спрямо немарливитѣ и неспособнитѣ писари трѣбва непременно да се прѣдвиди и узакони контролъ и наказание, което да имъ се налага не отъ кмета, а направо отъ административната властъ, защото, както и погорѣ казахъ, едвали ще се намѣрятъ кметове, които да иматъ понятие за своитѣ права, дадени имъ отъ горѣказания правилникъ, та да ги прилагатъ спрямо писаритѣ си. Даже въ това отношение най-справедливо ще бѣдѣ, ако неотлагателно се установи и узакони, щото приспособлението на чл. 73 отъ закона за селскитѣ сѣщини виѣсто спрямо кметоветѣ—да се прилага винаги и за всѣки случай наравно спрямо кметоветѣ и общинскитѣ писари, които сж еднакво виновни за неиспълнението отъ страна на кмета нѣкои отъ длѣжноститѣ му, тъй като всѣкому е извѣстно, че селско—общинскитѣ кметове по развитието си едва ли съзнаватъ какви обязанности и задѣлжения имъ се налагатъ отъ разнитѣ закони и какво трѣбва да направятъ или какво се изисква отъ тѣхъ, ако всичко нужно и изискуемо отъ законитѣ не бѣде приготвено и извършено отъ писаря и напомнено отъ послѣдния на кмета.

г. Сливенъ,

1 ѣ Септември 1896 год.